

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Ladislavem Vaško ve věci

žalobkyně: **M. S.**, narozená , státní příslušnost Ukrajina
bytem X
zastoupená advokátem Mgr. Vratislavem Tauberem
sídlem náměstí 28. října 1898/9, 602 00 Brno

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 9. 2023, č. j. MV-133194-5/SO-2023

takto:

- I.** Žaloba se **zamítá**.
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 9. 2023, č. j. MV-133194-5/SO-2023, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 1. 6. 2023, č. j. OAM-20111-30/ZM-2022, kterým byla dle § 44a odst. 11 ve spojení s § 46 odst. 6 písm. e) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zamítnuta žádost žalobkyně o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty ze dne 3. 3. 2022.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Žaloba

2. Žalobkyně především namítala, že závěr žalovaného o tom, že žalobkyně dlouhodobě a soustavně (po dobu 2,5 let) vykonávala práci v okrese Most namísto okresu Pardubice, nemá dostatečný podklad ve spisovém materiálu. Měla za to, že žalovaný se dostatečně nevypořádal s jednotlivými skutečnostmi nasvědčujícími tomu, že se v případě žalobkyně skutečně mohlo jednat o její vyslání v rámci pracovní cesty. Těmi jsou zejména existence vyúčtování pracovních cest na trase Pardubice – Most a vyjádření zaměstnavatele, že žalobkyně byla z provozních a kapacitních důvodů dočasně vyslána na pracovní cestu na pobočku v Mostě, přičemž toto tvrzení žalovaný pouze bez dalšího označil za účelové a jeho obsahem se dále nezabýval. Stejně tak se žalovaný nevypořádal s obsahem výsledku žalobkyně, která rovněž skutečnosti, že se v případě žalobkyně jednalo o vyslání na pracovní cestu, nasvědčuje. Pokud by totiž zaměstnavatel vyslal žalobkyni na pracovní cestu, tj. mimo sjednané místo výkonu práce a místo uvedené v zaměstnanecké kartě, nešlo by takový výkon práce bez dalšího považovat za rozporný se zaměstnaneckou kartou [srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) č. j. 1 As 67/2013-42 a 9 As 48/2013-50].
3. Žalobkyně uvedla, že žalovaný nesprávně uzavřel, že žalobkyni předestřená újma v rodinném životě a ekonomických poměrech nehrozí, a to s odůvodněním, že žalobkyně má možnost požádat na území ČR o dlouhodobé vízum za účelem strpění pobytu a následně o pracovní povolení. Poukázala na to, že účastníku řízení k získání víza za účelem strpění pobytu ani pracovního povolení nesvědčí právní nárok a nelze nijak zaručit, že jak vízum za účelem strpění pobytu, tak i následně povolení k zaměstnání získá. Rozhodnutí o neprodloužení zaměstnanecké karty bude mít v každém případě ten důsledek, že žalobkyně bude nucena opustit své aktuální zaměstnání a bude jí znemožněn, a to přinejmenším dočasně, přístup na trh práce. S ohledem na to, že žalobkyně nemá jiný zdroj příjmů, bude to pro ni i pro její rodinu, která je na jejím příjmu závislá, představovat citelný zásah, neboť v důsledku toho žalobkyně a její rodina přijdou o prostředky k živobytí a bude jim hrozit sociální vyloučení. Zdůraznila, že nedošlo k narušení trhu práce a nedošlo k zásahu do veřejného zájmu, o čemž svědčí i skutečnost, že žalobkyně před vydáním rozhodnutí ohlásila změnu pracovního zařazení (místa výkonu práce). Pokud by však skutečnost, že bude pracovat v okrese Most, mělo představovat narušení trhu práce, pak by jí zjevně souhlas se změnou pracovního zařazení udělen nebyl. Konstatovala, že žalovaný se nepokusil o identifikaci nejlepšího zájmu nezletilého syna žalobkyně a jeho promítnutí do rozhodnutí. Pokud by tak učinil, musel by nutně dojít k závěru, že v zájmu nezletilého syna žalobkyně je setrvat v ČR v místě svého aktuálního pobytu, kde navštěvuje mateřskou školu a tvoří si zde širší vazby. V jeho zájmu pak je i bezesporu i to, aby jeho rodiče disponovali dostatečným příjmem a aby u něj v důsledku ztráty zaměstnání svých rodičů nedošlo k sociálnímu vyloučení.

Vyjádření žalovaného k žalobě

4. Žalovaný plně odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, neboť žaloba nepřináší novou argumentaci. Pro úplnost dále uvedl, že žalobkyni bylo, stejně jako jejímu manželovi, na základě žádosti uděleno dlouhodobé vízum za účelem strpění pobytu podle § 33 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců s platností od 1. 11. 2023 do 31. 3. 2024, avšak dne 6. 11. 2023 žalobkyně podala žádost o jeho zrušení a této žádosti bylo téhož dne vyhověno. Na základě výše uvedeného víza žalobkyni bezprostřední vycestování z území ČR nehrozilo, neboť byla oprávněna pobývat po dobu jeho platnosti na území ČR. Skutečnost, že

žalobkyně obdržela vízum za účelem strpění, podporuje názor žalovaného uvedený v napadeném rozhodnutí na straně 13, že vycestování žalobkyně a jejích rodinných příslušníků bezprostředně nehrozí a že tito mohou na území ČR realizovat společný život právě na základě víza za účelem strpění. Skutečnost, že žalobkyně a její manžel obdrželi vízum za účelem strpění, nasvědčuje tomu, že by jej žalobkyně, její manžel a jejich dítě mohli obdržet rovněž v budoucnu.

Posouzení věci soudem

5. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalobkyně s rozhodnutím bez nařízení jednání výslovně souhlasila a žalovaný nesdělil soudu do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoli byl ve výzvě výslovně poučen, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.
6. Soud se nejprve zabýval namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí. Podle § 68 odst. 3 věty první správního řádu platí, že se v odůvodnění rozhodnutí uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.
7. S odkazem na citované ustanovení správního řádu soud konstatuje, že z odůvodnění rozhodnutí musí být vždy zřejmé, z jakých skutkových zjištění správní orgán ve vztahu k jím vyhlášenému výroku vycházel a na základě jakého právního názoru k závěrům o něm dospěl. Správní rozhodnutí, které takovouto skutkovou a právní úvahu neobsahuje, je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť nemůže plnit svou základní funkci, tedy osvětlit účastníkům řízení, na základě jakých skutečností bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno v jeho výroku (srov. např. rozsudky NSS ze dne 28. 8. 2007, č. j. 6 Ads 87/2006-36, ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 As 10/2005-298, ze dne 16. 6. 2006, č. j. 4 As 58/2005-65, ze dne 11. 8. 2004, č. j. 5 A 48/2001-47, nebo ze dne 17. 9. 2003, č. j. 5 A 156/2002-25). Současně je ovšem nutné zdůraznit, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí, nelze-li v něm zjistit jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74). Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je tedy vyhrazeno pouze těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat.
8. V souvislosti s předmětnou námitkou soud také poznamenává, že správní řízení až do vydání rozhodnutí odvolacího orgánu představuje jeden celek (srov. např. rozsudek NSS ze dne 19. 7. 2007, č. j. 3 As 51/2006-65). Jako jeden celek jsou tak vnímána všechna rozhodnutí vydaná v jednotlivých fázích řízení (srov. např. rozsudek NSS ze dne 7. 9. 2016, č. j. 2 Afs 143/2016-29). Jak ostatně Nejvyšší správní soud konstatoval formou právní věty ve svém rozsudku ze dne 31. 10. 2014, č. j. 6 As 161/2013-25: *„Úkolem odvolacího, resp. rozkladového orgánu, je zejména reagovat na odvolací, resp. rozkladové námitky (§ 89 odst. 2 věta druhá správního řádu z roku 2004). (...) Při soudním přezkumu odvolacího rozhodnutí je třeba vzít v úvahu, že ve správním řízení tvoří rozhodnutí obou stupňů celek.“*

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

9. Vycházej ze shora uvedeného soud uvádí, že z napadeného rozhodnutí je zřejmé, z jakých skutkových zjištění žalovaný ve vztahu k jím vyhlášenému výroku vycházel a na základě jakého právního názoru k závěrům o něm dospěl. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí se též srozumitelným způsobem podává, proč žalovaný považoval námitky uplatněné žalobkyní v odvolání za liché a nedůvodné. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je přitom seznatelné, na základě jakých skutečností a právního hodnocení byl konstatován závěr žalovaného o zákonnosti prvostupňového rozhodnutí ve věci.
10. Žalovaný především v napadeném rozhodnutí konstatoval, že je dostatečně prokázáno, že žalobkyně pracovala v rozporu s vydanou zaměstnaneckou kartou, a to v době od 28. 5. 2020 minimálně do 31. 10. 2022. Svým jednáním se žalobkyně dle žalovaného dopustila výkonu nelegální práce podle § 5 písm. e) bod 2 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti (dále jen „zákon o zaměstnanosti“).
11. Žalovaný dále zejména na stranách 7 a 8 jeho rozhodnutí zdůraznil, že výše uvedené vyplývá zejména z výsledku žalobkyně ze dne 5. 8. 2022, jehož obsah žalovaný podrobně rekapituloval, ze zjištění z pobytových kontrol uskutečněných dne 13. 9. 2022, z výplatních pásek žalobkyně vystavených pobočkou Most za období 12/2021, 1/2022 a 2/2022 a z docházky žalobkyně zařazené ve funkci skladník vystavené pobočkou Most za období od 28. 5. 2020 do 31. 10. 2022.
12. Žalovaný dále poukázal na to, že vyúčtování pracovních cest za období od 1. 8. 2022 do 31. 10. 2022 za uskutečněné cesty na trase Pardubice – Most, tvrzení vedoucího provozovny v Mostě ze dne 13. 9. 2022, že žalobkyně pracuje v Mostě cca 1 rok na základě pracovní cesty, a tvrzení zaměstnavatele ze dne 3. 5. 2023, že žalobkyně je z provozních a kapacitních důvodů dočasně vyslána na pracovní cesty na pobočku v Mostě, bylo doloženo účelově, neboť na základě skutkových zjištění, jako např. docházky zaměstnavatele v Mostě, bylo prokázáno, že žalobkyně fakticky vykonávala práci v jiném místě soustavně, a to již od samého počátku pracovněprávního vztahu. Splněna byla dle žalovaného rovněž podmínka dlouhodobosti, neboť žalobkyně pracovala v jiném místě výkonu práce po dobu téměř 2,5 let, tudíž se nejedná ani o dočasné vyslání na pracovní cestu. Z uvedeného je dle soudu zřejmé, že námitky žalobkyně, že byla vyslána na pracovní cesty do Mostu, žalovaný neshledal důvodnými.
13. Žalovaný se také vypořádal s výpovědí žalobkyně, jejíž obsah v odůvodnění rozhodnutí rekapituloval, a odůvodnil, proč je výpověď žalobkyně v rozporu s jinými podklady, které vypovídají o tom, že se žalobkyně v době od 28. 5. 2020 minimálně do 31. 10. 2022 dopouštěla výkonu nelegální práce, jestliže pracovala pro zaměstnavatele JIP východočeská a.s. s místem výkonu práce na adrese Dělnická 37, 434 01 Most, přestože k němu neměla na dané období vydanou zaměstnaneckou kartu, resp. neoznámila změnu pracovního místa v rámci zaměstnanecké karty v souladu § 42g odst. 7 zákona o pobytu cizinců nebo vydané povolení k zaměstnání Úřadem práce ČR. Žalovaný rovněž hodnotil vyjádření zaměstnavatele žalobkyně, jak je již výše popsáno.
14. Soud dále poukazuje na to, že žalovaný konstatoval, že správní orgán prvního stupně zákonem a judikaturou kladeným požadavkům na dokazování dostal, neboť shromážděné podklady pro vydání rozhodnutí tvoří ucelený řetězec, ze kterého bez pochybností vyplývá, že žalobkyně prokazatelně vykonávala nelegální práci. Dle žalovaného správní orgán prvního stupně podle § 51 odst. 3 správního řádu v souladu s požadavky v § 3 téhož zákona zjistil skutečnost, která znemožnila žádosti žalobkyně vyhovět, a tak neprováděl další

dokazování a žádost žalobkyně zamítl. Nebylo proto dle žalovaného nutné provádět další dokazování, jak žalobkyně v odvolání navrhovala. Z uvedeného plyne, že žalovaný neshledal důvodnými ani odvolací námitky žalobkyně o nedostatečnosti zjištění skutkového stavu a potřebě provádět další dokazování.

15. Žalovaný se také zabýval zásahem do rodinného a soukromého života žalobkyně a její rodiny, přičemž na stranách 12 až 14 odůvodnil, proč je tvrzení žalobkyně, že napadené rozhodnutí je v rozporu s článkem 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte a čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, liché. Soud uzavírá, že rozhodnutí žalovaného je přezkoumatelné.
16. Poté soud přistoupil k posouzení dalších námitek žalobkyně. Podle § 44a odst. 11 zákona o pobytu cizinců Ministerstvo vnitra platnost zaměstnanecké karty neprodlouží, mj. je-li důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti zaměstnanecké karty (§ 46e).
17. Podle § 46 odst. 6 písm. e) zákona o pobytu cizinců platí pro zaměstnaneckou kartu obdobně odstavec 1 věta druhá a § 55 odst. 1, § 58 odst. 3 a § 62 odst. 1 vztahující se na dlouhodobé vízum. Ministerstvo zaměstnaneckou kartu nevydává, pokud cizinec vykonával nelegální práci.
18. Podle § 5 písm. e) zákona o zaměstnanosti se nelegální prací rozumí: 1. závislá práce vykonávaná fyzickou osobou mimo pracovněprávní vztah, 2. práce vykonávaná cizincem v rozporu s vydaným povolením k zaměstnání nebo bez tohoto povolení, je-li podle tohoto zákona vyžadováno, nebo v rozporu se zaměstnaneckou kartou, kartou vnitropodnikově převedeného zaměstnance nebo modrou kartou vydanými podle zákona o pobytu cizinců na území České republiky nebo bez některé z těchto karet; to neplatí v případě výkonu jiné práce podle § 41 odst. 1 písm. c) zákoníku práce, nebo 3. práce vykonávaná cizincem pro právnickou nebo fyzickou osobu bez platného oprávnění k pobytu na území České republiky, je-li podle zákona o pobytu cizinců na území České republiky vyžadováno.
19. V žádosti o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty žalobkyně vyplnila do kolonky požadované zaměstnání zaměstnavatele JIP východočeská a.s. pracovní pozici skladník, místo výkonu práce Dělnická 37, Most, které je součástí EVPM pod č. 16 127 540 780. Do žádosti doložila dohodu o změně pracovní smlouvy uzavřené dne 1. 2. 2022 s výše uvedeným zaměstnavatelem, v níž je uvedeno, že pracovní poměr byl založen pracovní smlouvou ze dne 28. 5. 2020 na dobu určitou, přičemž tímto se od 1. 2. 2022 mění na dobu neurčitou. Dle sdělení zaměstnavatele ze dne 19. 5. 2022 má žalobkyně místo výkonu práce na adrese Hradištská 407, Staré Hradiště, přičemž v projednávané žádosti byla administrativní chyba zaměstnance, který žádost vyplňoval. Dne 25. 5. 2022 správní orgán prvního stupně vyzval žalobkyni k doložení pracovní smlouvy ze dne 28. 5. 2020, kterou žalobkyně doložila, přičemž dle pracovní smlouvy pracovní poměr je sjednán od 28. 5. 2020 do 30. 4. 2022, a to na pracovní pozici skladník s místem výkonu práce v okrese Pardubice a s 40 hodinovou týdenní pracovní dobou.
20. Dle zvukového a obrazového záznamu ze dne 5. 8. 2022 žalobkyně při výpovědi uvedla, že její manžel se jmenuje A. S. Mají společně čtyřletého syna Y. S. Od června nebo července 2020 bydlí na adrese v X, jsou to asi dva roky. Pracuje u zaměstnavatele JIP východočeská a.s. jako skladnice. Její pracovní náplň je doplňování zboží, občas pomáhá se závozy, když je hodně práce, tak uklízí kartóny, pracuje i s paletovým vozíkem. U společnosti pracuje od března 2020. Pracuje v Pardubicích. Do žádosti uvedla místo výkonu práce v Mostě, protože udělala chybu. Vyplňovala i tiskopis pro manžela. V Mostě chtějí pracovat už

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

dlouho, asi ale špatně pochopila jednání u zaměstnavatele. V Mostě se občas můžou domluvit s paní M. na jeden nebo dva dny neoficiálně a vypomoci zde. Do Mostu chodí občas, pár dní za měsíc, může to být do 50 dní práce v Mostě (pozn. soudu – zřejmě za kalendářní rok). Pomáhala tam nejčastěji uklídit kartóny, do Mostu však nebyla vyslána na pracovní cestu. Oficiálně ale pracuje v Pardubicích, ulice Hradištská. Tam pracuje jako skladnice, manipuluje se zbožím. Pracuje od pondělí do pátku, z Mostu do Pardubic nejedí každý den. Jezdí tam v pondělí ráno a v pátek po ranní směně se vrací. Do Mostu se přestěhovali, protože tam mají kamarády a rodiče. Mají tu i levný byt přes známého. Od začátku chtěli ale pracovat v Mostě, zatím ale nebylo volné pracovní místo v Mostě, možná se to v nejbližší době podaří. Ví, že případnou změnu musí nahlásit na pracovišti v Chomutově. Pracovní smlouvu s ní uzavírala paní M. Na otázku správního orgánu prvního stupně, z jakého důvodu byly do žádosti syna o prodloužení dlouhodobého pobytu předloženy výplatní pásky, kde je razítko „JIP Most“, uvedla, že to netuší. Na území ČR má i rodiče a bratra. Syn chodí do školky v Mostě. V ČR republice nemá žádné společenské ani kulturní vazby, stejně tak ani žádné ekonomické či jiné závazky. Byli ale v bance, chtěli by byt, ale poradili jim, aby měli trvalý pobyt.

21. Dle sdělení Krajského ředitelství policie Pardubického kraje byla dne 13. 9. 2022 v čase od 9:40 hodin do 10:00 hodin provedena hlídka na adrese X, kde byla kontaktována zaměstnankyně společnosti R. M., která uvedla, že žalobkyně je u společnosti JIP východočeská, a.s. zaměstnána na pozici skladník na základě pracovní smlouvy ze dne 28. 5. 2020; dále uvedla, že žalobkyně není v tuto dobu v zaměstnání, jelikož pracuje především na noční směně, a to denně od 22:00 hodin do 6:00 hodin.
22. Dle sdělení Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje dne 13. 9. 2022 v 10:35 hodin byla provedena hlídka na adrese X, kde žalobkyně nebyla zastížena; policejní hlídka komunikovala s vedoucím pobočky J. V., který sdělil, že žalobkyně je kmenovým zaměstnancem společnosti v Pardubicích a v Mostě je tzv. vypůjčena a pracuje zde na pracovní pozici skladníka cca 1 rok, a to na základě na pracovní cesty.
23. Dne 20. 12. 2022 zaměstnavatel žalobkyně doložil vyúčtování pracovních cest žalobkyně vystavené pobočkou ve Starém Hradišti, v nichž je uvedeno, že žalobkyně, zařazená na pracovní pozici skladník, uskutečnila cestu na trase Pardubice – Most, a to v období od 1. 8. 2022 do 31. 10. 2022. Dále byla doložena docházka žalobkyně vystavená pobočkou Most, z níž vyplývá, že žalobkyně od 28. 5. 2020 do 31. 10. 2022 pracovala na této pobočce.
24. Nejprve soud hodnotil námitky žalobkyně týkající se jejího vyslání na pracovní cestu, neboť žalobkyně v této souvislosti namítala, že pokud by ji zaměstnavatel vyslal na pracovní cestu, tj. mimo sjednané místo výkonu práce a místo uvedené v zaměstnanecké kartě, nešlo by takový výkon práce bez dalšího považovat za rozporný se zaměstnaneckou kartou.
25. Podle § 42 odst. 1 zákoníku práce platí, že pracovní cestou se rozumí časově omezené vyslání zaměstnance zaměstnavatelem k výkonu práce mimo sjednané místo výkonu práce. Zaměstnavatel může vyslat zaměstnance na dobu nezbytné potřeby na pracovní cestu jen na základě dohody s ním. Zaměstnanec na pracovní cestě koná práci podle pokynů vedoucího zaměstnance, který ho na pracovní cestu vyslal.
26. V rozsudku ze dne 25. 7. 2013, č. j. 9 As 48/2013-46, dospěl NSS k závěru, že cizinec může být vyslán na pracovní cestu i mimo místo výkonu práce, které má uvedeno v povolení k zaměstnání, takové vyslání ale musí svým obsahem skutečně odpovídat pracovní cestě. Jinými slovy, prostřednictvím pracovní cesty nelze zastírat faktický výkon práce cizince na

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

jiném místě, než v místě uvedeném v povolení k zaměstnání. Pracovní cesta musí být časově omezená a nesmí znamenat dlouhodobou (fakticky trvalou) změnu místa výkonu práce. Maximální dobu trvání pracovní cesty právní předpisy neomezují, zákoník práce pouze stanoví, že jde o „dobu nezbytné potřeby“. Tyto závěry potvrzuje i novější rozsudek NSS ze dne 30. 5. 2024, č. j. 4 Ads 272/2023-31: *„Již ze samotné povahy institutu dočasného přidělení je nutné trvat na požadavku omezeného časového trvání přidělení. Stejně tak dočasným přidělením nesmí docházet k dlouhodobé faktické změně místa výkonu práce a nesmí být využíván k zastírání výkonu práce cizince v jiném místě než v místě uvedeném v povolení k zaměstnání. [...] Nelze totiž akceptovat postup zaměstnavatele, který dlouhodobě zaměstnává zaměstnance (cizince) tak, že je vysílá na „pracovní cestu“, resp. „dočasně přiděluje k jinému zaměstnavateli“ s místem výkonu práce v rozporu s povolením k zaměstnání. V takovém případě se totiž již nemůže jednat o dočasný výkon práce, ale o dlouhodobou, resp. trvalou změnu místa výkonu práce. Uvedené jednání nelze kvalifikovat jinak než jako zastírání faktického výkonu práce cizinek v jiném místě než v místě uvedeném v povolení k zaměstnání. Takové jednání je přitom v rozporu se zákonem o zaměstnanosti i zákoníkem práce.“*

27. Z uvedeného plyne, že cizince na pracovní cestu nelze v žádném případě vysílat dlouhodobě či pravidelně, a zneužívat tak pracovní cestu k obcházení místa výkonu práce uvedeného v povolení k zaměstnání. Dlouhodobý či pravidelně se opakující výkon práce mimo místo uvedené v povolení k zaměstnání či zásadní změna druhu povolené pracovní činnosti tedy nepochybně nemohou být hodnoceny jinak, než jako výkon práce v rozporu s povolením k zaměstnání. Z výše popsané a zaměstnavatelem žalobkyně doložené docházky žalobkyně je jednoznačně zřejmé, že žalobkyně zejména od 23. 12. 2020 do 31. 10. 2022 pracovala setrvale na pobočce zaměstnavatele v Mostě. O tom, že žalobkyně pracovala dlouhodobě na pobočce zaměstnavatele v Mostě, by pak svědčilo též vyúčtování pracovních cest žalobkyně vystavené pobočkou ve Starém Hradišti, v nichž je uvedeno, že žalobkyně, zařazená na pracovní pozici skladník, uskutečnila v období od 1. 8. 2022 do 31. 10. 2022 celkem v 62 případech cestu na trase Pardubice – Most, což znamená, že v každém z těchto měsíců odpracovala na pobočce v Mostě 20 směn a více.
28. Služební cesty žalobkyně tedy nelze hodnotit jako ojedinělé, nýbrž jako pravidelné a ve svém důsledku znamenající dlouhodobou (fakticky trvalou) změnu místa výkonu práce. Za této situace shledává soud námitky žalobkyně, že byla zaměstnavatelem vyslána na pracovní cesty, jako nedůvodné a její argumentaci jako ryze účelovou, snažící se zakrýt flagrantní porušení účelu jí uděleného povolení k dlouhodobému pobytu. Žalobkyně by si měla především uvědomit, že zaměstnavatel jí jako cizince může zadávat práci pouze v místě výkonu práce a v rámci druhu práce, pro které jí bylo vydáno povolení k zaměstnání.
29. Soud souhlasí se správními orgány v tom, že žalobkyně dlouhodobě a setrvale nejméně od 23. 12. 2020 do 31. 10. 2022 dopouštěla výkonu nelegální práce, neboť pracovala pro zaměstnavatele JIP východočeská a.s. s místem výkonu práce na adrese Dělnická 37, Most, přestože k němu neměla na dané období vydanou zaměstnaneckou kartu, resp. neoznámila změnu pracovního místa v rámci zaměstnanecké karty v souladu § 42g odst. 7 zákona o pobytu cizinců. Správními orgány shromážděné podklady pro vydání rozhodnutí tvoří ucelený řetězec, ze kterého bez pochybností vyplývá, že žalobkyně prokazatelně vykonávala nelegální práci.
30. Pokud jde o výpověď žalobkyně, tu soud považuje za nepravdivou, neboť je v rozporu s doloženou docházkou žalobkyně do zaměstnání, vyúčtováním pracovních cest a i výplatními páskami žalobkyně za období 12/2021, 1/2022 a 2/2022, které si obstaral správní

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

orgán prvního stupně a na nichž se nachází otisk razítka „JIP Most“. Výpověď žalobkyně byla tedy účelově nepravdivá, neboť účelem výpovědi žalobkyně byla snaha zakrýt skutečnost, že žalobkyně vykonává fakticky pracovní činnost na pobočce jejího zaměstnavatele v Mostě.

31. Obdobně i sdělení (tvrzení) zaměstnavatele, že žalobkyně je z provozních a kapacitních důvodů dočasně vyslána na pracovní cesty na pobočku v Mostě, bylo dle soudu učiněno účelově, neboť na základě skutkových zjištění, jako je např. docházka žalobkyně u zaměstnavatele v Mostě, bylo prokázáno, že žalobkyně fakticky vykonávala práci v jiném místě soustavně, a to již prakticky od samého počátku pracovněprávního vztahu.
32. Žalobkyně dále namítala, že napadené rozhodnutí představuje nepřiměřený zásah do jejích ústavně zaručených práv, zejména do práva na respektování soukromého a rodinného života dle čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.
33. Ustanovení § 174a odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanoví, že přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán posuzuje pouze v případech, kdy to tento zákon výslovně stanoví, což není nyní projednávaný případ (viz např. rozsudek NSS ze dne 31. 3. 2022, č. j. 10 Azs 183/2020-33, odst. 9, a tam citovaná judikatura). Žalovaný by byl přesto povinen v odůvodnění přezkoumatelně vysvětlit přiměřenost napadeného rozhodnutí z hlediska dopadů do soukromého a rodinného života žalobkyně, a to právě s ohledem na čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, to však pouze v případě, že žalobkyně ve správním řízení takovou konkrétní námitku vznesla (viz např. rozsudky NSS ze dne 29. 4. 2020, č. j. 1 Azs 76/2020-37, odst. 22 a tam citovanou judikaturu, nebo ze dne 23. 7. 2020, č. j. 2 Azs 144/2020-35, zejm. odst. 35–36).
34. Soud konstatuje, že z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobkyně s manželem a synem bydlí společně na adrese X. Ve výslechu provedeného dne 5. 8. 2022 žalobkyně mj. uvedla, že na území ČR má manžela a syna, rodiče a bratra a že syn chodí do školky v ulici X. Dále uvedla, že bydlí v bytě na základě smlouvy o nájmu, ale byli v bance, chtěli by byt, ale poradili jim, aby měli trvalý pobyt.
35. Soud zdůrazňuje, že napadené rozhodnutí žalobkyni přímo neukládá povinnost opustit území ČR. Napadené rozhodnutí jí také neukládá zákaz vstupu na území. Jde „pouze“ o rozhodnutí o neprodloužení platnosti zaměstnanecké karty. V tomto soud odkazuje na závěry NSS vyslovené v rozsudku ze dne 31. 3. 2022, č. j. 10 Azs 183/2020-33: „NSS nepřisvědčil ani stěžovateli tvzení, že napadené správní rozhodnutí mu ukládá povinnost opustit ČR. Toto rozhodnutí se zabývá jen stěžovatelskou žádostí o prodloužení zaměstnanecké karty a nijak se nevyjadřuje k povinnosti vycestovat z ČR. Ačkoliv je pravda, že po uplynutí doby platnosti zaměstnanecké karty stěžovatel pozbude pobytového a pracovního oprávnění, které mu z ní plynulo, neznamená to ještě bezprostřední povinnost vycestovat do Turecka. Ostatně stěžovatel v lednu 2019 požádal o mezinárodní ochranu (rozsudek NSS ze dne 27. 10. 2020, č. j. 10 Azs 235/2020-35). Krajský soud tak správně neposuzoval, zda stěžovateli hrozí nebezpečí při návratu do Turecka, neboť k takovému následku napadené správní rozhodnutí nevede“ (odst. 14). Ve shodě se závěry NSS soud taktéž konstatuje, že napadené rozhodnutí o zamítnutí žádosti o prodloužení zaměstnanecké karty přímo nevede k povinnosti žalobkyně opustit ČR a vrátit se na Ukrajinu.
36. Jediným řešením situace z hlediska dodržení mezinárodněprávních závazků ČR, včetně Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, tedy není nutně pouze prodloužení platnosti zaměstnanecké karty žalobkyni, která svým jednáním zapříčinila, že jednoznačně

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

nesplňuje zákonodárcem stanovené podmínky pro tento postup. Dle soudu přitom žalobkyně žádným způsobem, natož přesvědčivě, nezpochybnila závěr žalovaného, že by žalobkyně a její syn jako státní příslušníci Ukrajiny mohli využít některý z jiných institutů zákona o pobytu cizinců. Tento závěr má oporu též v judikatuře správních soudů. V tomto ohledu je příléhavý rozsudek NSS ze dne 24. 9. 2015, č. j. 6 Azs 163/2015-47, který – v kontextu přezkumu rozhodnutí o neprodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR – vyslovil, že k ochraně mj. práva na respektování soukromého a rodinného života v důsledku případné povinnosti opustit území slouží „jiné právní prostředky (poskytnutí mezinárodní ochrany, jiné pobytové tituly, např. za účelem strpění pobytu pro existenci překážek vycestování atp.)“. Uvedený výklad není v rozporu s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Ten ČR zavazuje k tomu, aby nepřiměřeně nezasahovala do soukromého a rodinného života žalobkyně. Čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod nestanoví, že se tak musí stát pouze cestou vydání právě toho pobytového oprávnění, které si žalobkyně vybere a požádá o něj, pokud existují jiné cesty, jak případnému nepřiměřenému zásahu zabránit. V nyní posuzované věci není pochyb o tom, že žalobkyně a její syn mají k dispozici jiné cesty k legálnímu setrvání na území ČR (srov. dále např. rozsudky NSS ze dne 10. 8. 2023, č. j. 2 Azs 135/2023-33, ze dne 18. 11. 2022, č. j. 3 Azs 235/2022-27, nebo ze dne 29. 2. 2022, č. j. 3 Azs 238/2022-41, odst. 44–46).

37. Soud ve shodě se žalovaným konstatuje, že žalobkyni předestřená újma v rodinném životě bezprostředně nehrozí. Žalobkyně a její rodina totiž nejsou zcela zbaveni možnosti realizovat společný život na území ČR, neboť vzhledem k současné situaci v zemi jejich původu (ozbrojený konflikt na území Ukrajiny vyvolaný invazí vojsk Ruské federace dne 24. 2. 2022) má na území ČR možnost požádat o dlouhodobé vízum za účelem strpění pobytu podle § 33 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců a bude-li jí vyhověno, je možné požádat na příslušné pobočce Úřadu práce o vydání pracovního povolení. O možnosti požádat o výše uvedené vízum byla žalobkyně informována již v rozhodnutí správních orgánů. Ztráta pobytového oprávnění (zaměstnanecké karty) na základě výše uvedeného tedy nutně nemusí znamenat vycestování z území ČR a ztrátu finančních prostředků, jak žalobkyně namítá. Tvzení žalobkyně, že napadené rozhodnutí je v rozporu s článkem 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte a čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, proto není opodstatněné, neboť není vyloučena možnost realizovat společný život žalobkyně s její rodinou na území ČR. Není tak ani opodstatněné tvrzení žalobkyně, že by nezletilý syn žalobkyně v důsledku rozhodnutí správních orgánů nemohl setrvat v ČR v místě svého aktuálního pobytu, kde navštěvuje mateřskou školu a tvoří si zde širší vazby. Rozhodnutím správních orgánů totiž není syn žalobkyně zbaven možnost žít v ČR a navštěvovat předškolní zařízení. Není tedy důvodná námitka žalobkyně, že by rozhodnutí správních orgánů zasáhlo do nejlepšího zájmu nezletilého syna žalobkyně.
38. Pokud jde o žalobkyni obecně zmiňovaný nejlepší zájem dítěte, je třeba též zdůraznit, že ten není trumfovou kartou, která v řízení přebije vše ostatní (viz rozsudky NSS ze dne 23. 12. 2019, č. j. 10 Azs 262/2019-31, nebo ze dne 22. 12. 2022, č. j. 4 Azs 269/2022-25). V rozsudku ze dne 11. 3. 2021, č. j. 7 Azs 313/2020-46, NSS zdůraznil, že to byl naopak účastník řízení, kdo nebral ohled na nejlepší zájem svých nezletilých dětí a svým jednáním vědomě ohrozil svůj pobytový status a s tím spojenou možnost společného soužití. Nezletilého syna nelze používat jako štít, kterým by se žalobkyně zaštitila proti zrušení či neprodloužení povolení k pobytu.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

39. Žalovaný tedy na základě jemu známých skutečností dospěl k závěru, že dopad napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně nebude nepřiměřený. V tomto směru je rozhodnutí žalovaného přezkoumatelné.
40. Žalobkyně má nepochybně pravdu v tom, že neprodloužení platnosti zaměstnanecké karty jí přinese jisté těžkosti a bude spjato s určitými časovými a administrativními nároky, rozhodně však nelze tento následek protiprávního jednání žalobkyně hodnotit jako nepřiměřený zásah do jejich základních práv a práv jejího syna.
41. Soud proto uzavírá, že napadeným rozhodnutím dojde k určitému zásahu do soukromého a rodinného života žalobkyně, který však vzhledem k okolnostem tohoto konkrétního případu nelze vyhodnotit jako nepřiměřený. Dopady napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života proto nejsou s ohledem na konkrétní okolnosti projednávané věci nepřiměřené.
42. S ohledem na výše uvedené soud uzavírá, že žalobu vyhodnotil žalobu jako nedůvodnou, a proto ji výrokem I. rozsudku podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
43. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, proto soud výrokem II. rozsudku vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 3. března 2025

Mgr. Ladislav Vaško v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.